

Ми Україна Війна

Анатолій Клименко

Україна, українці.. Хто ми? Чиїх батьків ми діти? Хто сформував нашу ідентичність, нашу українську українськість?

Нас пізнавали в киммерійцях, скіфах, сарматах, венетах, гунах. Цей перелік можна розширювати і подовжувати.

Народності розросталися, міцніли. Потім, поступово, занепадали. Відступали і поступово розчинялися в інших народах.

Так формувався давній світ. Осідлі племена землеробів освоювали нові ремесла, оволодівали металургією, розвивалося ткацтво, гончарство.

Давні племена і народності мали свої фази злету і падіння. Зазвичай, не існувало якоїсь чіткої і надто тривкої уособленої групи племен чи народностей. Процес змішування і асиміляції відбувався безперервно. Як хвилі на морі, що наступають, накочуються на берег, і знову відступають, звільняючи місце для нової хвилі..

Так, поступово формувалися стійкі групи народів, яких об'єднувала спільна мова, культура, віра, традиції. З'являлися сталі риси і додавалися якісь особливості.

В давні часи, слов'яни займали обширні території сучасної центральної, південної і східної Європи.

Відоми український письменник, Іван Білик, в своєму романі "Меч Арея" згадував про наші корені так:

" .. загалом важко не погодитися, що принаймні на початок нової ери основне населення півночі та надр Європи аж до Альп і Дунаю, до Чорного моря та мінімум Дону складали слов'яни, неосяжне море слов'янське з безліччю племен і племінних назв..

Доба Києва-Хотівського була добою розквіту таких городищ (насправді — античних міст) на території всієї України. Згадаймо хоча б Немирівське, Гаврилівське, Кам'янське та Більське городища, засновані тоді-таки хліборобськими "скіфськими" племенами. А ще згадаймо Змійові вали — могутні фортифікаційні споруди, перші з яких виникли теж у "скіфський" час.

..Тільки високорозвинене суспільство спроможне на подібні трудомісткі й дорогі будови, й тогочасне суспільство було таким."

Наші корені тягнуться вглиб віків, і знаходять свої сліди ще в Трипільській культурі, а сліди її губляться за тисячі років до нашої ери.

Щоб вижити народ мав бути сильним і згуртованим, мати сталі традиції, звичаї, культуру і спільну мову.

Свою силу народ плекає з самої природи, з її непохитних законів буття. Поняття чистоти, праведності, віри, міцних моральних устоїв, правди і справедливості кріпили силу народу, зміцняли їх стосунки, давали силу жити наповну і займати достойне місце серед інших народів.

Такими були наші предки, такими залишаємося ми, — нащадки наших славних героїв і трударів.

Як зазначають вчені, точкою відліку української державності можна вважати другу половину IX століття, за словами історика Олександра Чорного. А у 1187 році вперше в літописі з'являється й назва – Україна. "Є абсолютно всі підстави говорити, що Русь – це Україна. Не Росія".

З IX століття по 30-ті роки XIII століття Київська Русь була однією з найбільших і наймогутніших держав Європи.

Вже майже чотири століття триває наша непримиренна боротьба з нашим заклятим ворогом – московитами.

Вони, як ненажерлива саранча, захоплюють новий життєвий простір, забирають все краще, натуралізують і видають за свої кращі здобутки інших народів, п'ють їх живильну силу, намагаючись стерти їх ідентичність, пам'ять рідного роду, зробити їх безликими і нищими.

Процвітає прагнення своєї першості і неперевершеності, культ грубої сили на засадах своєї чисельної переваги.

Тривалий час нам довелося жити з ними в одній країні, куди були зігнані народи, що межували з московією.

Була велична країна – Радянський Союз, але існувала вона під жорстким контролем, нав'язливою ідеологією і сильною цензурою. Країна була відмежована від решти світу залізною завісою. Нас вчили, що Західний світ є бездушним і цинічним, що там існує багато економічних і соціальних проблем. Виїхати за кордон було майже неможливо. Хіба що по путівці з організованою групою туристів, під досить жорстким наглядом.

Існувало ніби — то два окремих світи, які напряду майже не контактували. Ми не знали достаменно, що робиться за кордоном, як там живуть люди, які події там відбуваються. Про всі події за кордоном можна було побачити в новинах чи спеціальних програмах на нашому телебаченні чи в газетних статтях, де все строго регламентувалося цензурою.

Єдиною державною мовою була російська. Своєю національною мовою можна було послуговуватися лише в своїх республіках, але і там спрацьовували деякі обмеження.

Товарів народного вжитку, таких як одяг, взуття, побутова техніка, транспорт часто не вистачало. Якість таких товарів була помітно нижчою ніж в зарубіжних аналогів.

Проте, всі сили кидалися на виготовлення новітньої військової техніки, на розвиток космосу. Пріоритет віддавався культу сили і потужності.

Дивно було спостерігати коли на фоні новітньої військової техніки, ракетобудування, літакобудування, в повсякденному житті людям часто не вистачало простих побутових речей, якісного транспорту, зручного і красивого взуття і одягу.

В країні існувала однопартійна система, опозиції не існувало. Керівною і направляючою силою у всіх сферах життя була Комуністична партія на чолі з Генеральним секретарем і колегіальним органом Політбюро. Генсекретар був керівником країни, і разом з Політбюро вони вирішували всі питання внутрішнього облаштування і

функціонування країни, а також формували зовнішню політику держави.

Виконавчим органом була Рада міністрів, міністри втілювали партійні плани і програми в сфері своїх профільних галузей.

Існувала Верховна Рада, яка складалася з депутатів, які були простим номінальним політичним органом, який не мав ніякої реальної сили, і не впливав напряду на те, що діялося в країні. Це була свого роду політична ширма "народної демократії", де люди просто піднімали руки, щоб проголосувати за те чи інше рішення, яке для них заздалегідь готували зверху (голосували, як правило, дружно і одноголосно).

Так радянська імперія проіснувала впродовж семидесяти років, а потім благополучно розпалась знову в межах тих республік, які були стягнуті в союз в 20-х роках ХХ сторіччя, і прибалтійські країни з початку 40 - х років.

Саме сумне в цій історії, що люди були загнані ніби в стойло, де їх життя дуже ретельно і під наглядом регламентувалося.

Людина втрачала свою індивідуальність, обмежувалась в доступі до потрібної їй інформації, обмежувалась в пересуванні, втрачала право голосу і вираження своєї думки. Все її життя регламентувалося встановленими нормами.

Але живе життя знаходить шляхи для свого прояву. Те, що вважалося незблемим і незмінним зазнає краху і змін. Життя не можна загнати в якийсь обмежений простір. Ми маємо наш спільний дім і одну адресу: маленька голуба планета на околицях галактики Молочний Шлях.

В новітній історії, свій шлях до незалежності Україна торувала в боротьбі з ворогами, які оточували її з різних сторін.

За роки перебування у складі Радянського Союзу, країна зазнала чисельних викликів і пройшла через значні струси і випробування.

В 20 — 30 — х роках це була колективізація, а ще голодомор 32-33 років, який забрав життя близько 10 мільйонів українців.

Сталінські репресії 20 - 30 років повністю викосили цвіт української нації.

Людина, що мала світлий розум і гаряче серце потрапляла в лещата тюрм і таборів, і вижити вдавалось лише одиницям.

А потім була Друга світова війна, Україна зазнала чи не найбільших втрат, що склали близько 16% від загальної кількості її населення.

Після отримання незалежності в 1991 році, в країні почали відроджуватися процеси, пов'язані з відновленням своєї ідентичності і усвідомленості того ким ми є насправді. Люди почали потроху звикати до того факту, що вони є могутнім українським народом, із притаманною їм величною історією і культурою.

Проте, країна не пішла шляхом поступального розвитку.

Затурканий народ на виборах по інерції віддавав свій голос все тій же партійно-номенклатурній владі, яка правила країною за радянських часів.

Бувші партійні бонзи продовжували тримати владу в своїх руках, під пильним оком "старшого брата", і керувати країною не в інтересах народу.

Ми ще донедавна були надзвичайно потужною індустріальною і космічною державою з

третім ядерним потенціалом. Де поділася вся наша промислова і оборонна потуга?! Вона послідовно і спрямовано знищувалася протягом більше 30 років нашим керівництвом. Крали всі, за жодного президента не було повернення до процвітання країни. Тільки дерибан на угоду кремлю. Кремлю підмахувало все наше керівництво без винятку.

І тепер ми голі і босі, і московія нещадно нищить нас, а нам немає чим відповісти. Ті хто у нас були при владі, виявилися хапугами, запроданцями або слабкими лідерами і нерішучими людьми. Жоден не доклав зусиль для зростання країни, а тільки для розбазарювання і власного збагачення.

А ще, починаючи з перших президентів, у нас активно формувалася кланово-олігархічна система, яка зараз зміцніла і забрала в свої загребущі руки все національне багатство країни: землю, надра, промисловість. Тому ми всі і бідні, що все наше національне багатство опинилося в руках десятка сімей, які є недоторканими небожителями.

В результаті, ми маємо війну, у якій нам навіть нічим оборонятися. При владі практично не залишилося фахових україноцентричних і патріотичних сил. Кремль продовжує міцно тримати віжки управління нашою країною через 5-6 ефективних менеджерів і цілу армію проросійських діловарів, які не дають вільно дихнути Україні.

Вся ця бидлота повилазила з усіх дірок, і стала правити свій бал в Україні. Подивіться, як це чітко співпадає з нашою боротьбою за незалежність і самостійність. Вся ця пінка вже повилазила нагору, хизуючись собою, і не маючи ні страху, ні сорому. Прийшов їх час, вони вважають себе царями не тільки в нашій країні, а і у всьому світі. Вся ця нечисть буде царювати доти, допоки ми будемо їх терпіти. Це та сама темна сторона людства, яка виповзла з тіні повсюдно, і хоче захопити увесь світ. Бачите, нам не до них, нам би вистояти, а вони вже святкують, як їм здається, свою перемогу.

У всьому світі авторитаризм піднявся на боротьбу проти демократії і прогресу.

Увесь світ втягується у боротьбу між силами світла і силами зла.

Підле, нахабне, бездушне зло не може перемагати. Не можна, щоб груба сила, приниження, вбивства і розвал усіх підвалин існування людей як виду, диктували правила для людей. Це протирічить самій ідеї людського буття та існування життя на землі. Не забуваймо, що українці стоять на своїй землі, і відстоюють своє право на життя. Вони боронять свою країну, свої сім'ї, своє майбутнє. У нас немає іншого вибору. У нас катастрофічна ситуація в державному управлінні, у нас страшна демографічна ситуація, по тим даним які я зустрічав, — у нас втричі більше помирає людей ніж народжується. Та я вірю, що добро і справедливість переможе зло.

Україна ще не забула чиї ми сини і доньки. Не забула свій код ідентичності, який був даний нам самою природою для нашого процвітання на цій землі.

А той, хто прийшов як зайда на чужу землю, і хоче встановлювати тут свої порядки, — піде в небуття, зазнає краху і пощезне з лиця землі, як це вже неодноразово відбувалося в історії людства.